

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-322/15

Google Ireland Limited

και

Google Italy Srl

κατά

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(αίτηση του Tribunale amministrativo regionale per il Lazio
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 53, παράγραφος 2, και άρθρο 94 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου — Μη παροχή επαρκών διευκρινίσεων σχετικά με το πραγματικό και το κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης καθώς και σχετικά με τους λόγους που δικαιολογούν την αναγκαιότητα να δοθεί απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα — Προδήλως απαράδεκτο»

Περίληψη – Διάταξη του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 8ης Σεπτεμβρίου 2016

Προδικαστικά ερωτήματα — Παραδεκτό — Πρέπει να παρέχονται στο Δικαστήριο επαρκείς διευκρινίσεις για το πραγματικό και το κανονιστικό πλαίσιο — Περιεχόμενο — Αίτηση στην οποία δεν παρατίθενται με αρκούντως λεπτομερή τρόπο το πραγματικό και το κανονιστικό πλαίσιο — Έλλειψη δυνατότητας του Δικαστηρίου να δώσει χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο — Προδήλως απαράδεκτο

(Άρθρο 267 ΣΛΕΕ· Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 23· Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρα 53 § 2 και 94)

Μια αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι προδήλως απαράδεκτη όταν περιορίζεται μεν στο να κάνει μνεία μιας αποφάσεως εθνικής εποπτικής αρχής επικοινωνιών που εκδόθηκε, κατόπιν τροποποιήσεων της νομοθεσίας, προκειμένου να επεκταθεί στις εταιρίες διαφημιστικής διαχειρίσεως που δραστηριοποιούνται στη διάθεση διαφημιστικού χώρου στο διαδίκτυο και στις εδρεύουσες στην αλλοδαπή εταιρίες η υποχρέωση συστηματικής υποβολής δηλώσεως οικονομικών πληροφοριών, πλην όμως όταν η ως άνω αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δεν αποσαφηνίζει ούτε την έκταση ούτε το περιεχόμενο ούτε τα λεπτομερή στοιχεία της υποχρέωσης της οποίας το πεδίο εφαρμογής έχει επεκταθεί.

Πράγματι, αποτελεί ουσιώδες στοιχείο η παράθεση, εντός της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, του περιεχομένου των εθνικών διατάξεων των δυναμένων να τύχουν εφαρμογής στην υπόθεση της κύριας δίκης και, ενδεχομένως, της σχετικής εθνικής νομολογίας, προκειμένου να παρέχεται στα κατά το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ενδιαφερόμενα μέρη καθώς και στο Δικαστήριο η

δυνατότητα να εκτιμήσουν κατά πόσον η εν λόγω υποχρέωση συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης, λαμβανομένων υπόψη, ιδίως, της φύσεως, του περιεχομένου και της εκτάσεως της εν λόγω υποχρέωσης.

Όταν, σε μια υπόθεση της οποίας το αντικείμενο αφορά την ενδεχόμενη ύπαρξη εμποδίου για μια θεμελιώδη ελευθερία, το αιτούν δικαστήριο δεν έχει παράσχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να εκτιμήσει την ύπαρξη και την ευρύτητα ενός τέτοιου εμποδίου και, εφόσον παρίσταται ανάγκη, να προβεί στην εξέταση του λόγου που ενδεχομένως δικαιολογεί την ύπαρξη του εμποδίου αυτού, συμπεριλαμβανομένης, ιδίως, της εξετάσεως του κατά πόσον το τελευταίο αυτό εμπόδιο είναι σύμφωνο προς την αρχή της αναλογικότητας, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να δώσει χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο. Συγκεκριμένα, ναι μεν η προστασία του ανταγωνισμού και της πολυφωνίας αποτελούν, βεβαίως, επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος που είναι ικανοί να δικαιολογήσουν την ύπαρξη εμποδίων για την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, πλην όμως μόνο μια αρκούντως λεπτομερής περιγραφή του τρόπου κατά τον οποίο η επίτευξη του σκοπού αυτού αποτελεί επιδίωξη της εν λόγω απόφασης παρέχει τη δυνατότητα στο Δικαστήριο να εξακριβώσει αν και σε ποιο βαθμό η εν λόγω απόφαση είναι κατάλληλη και αναγκαία προς επίτευξη του σκοπού γενικού συμφέροντος, την υλοποίηση του οποίου αυτή επιδιώκει.

(βλ. σκέψεις 25-32 και διατακτ.)